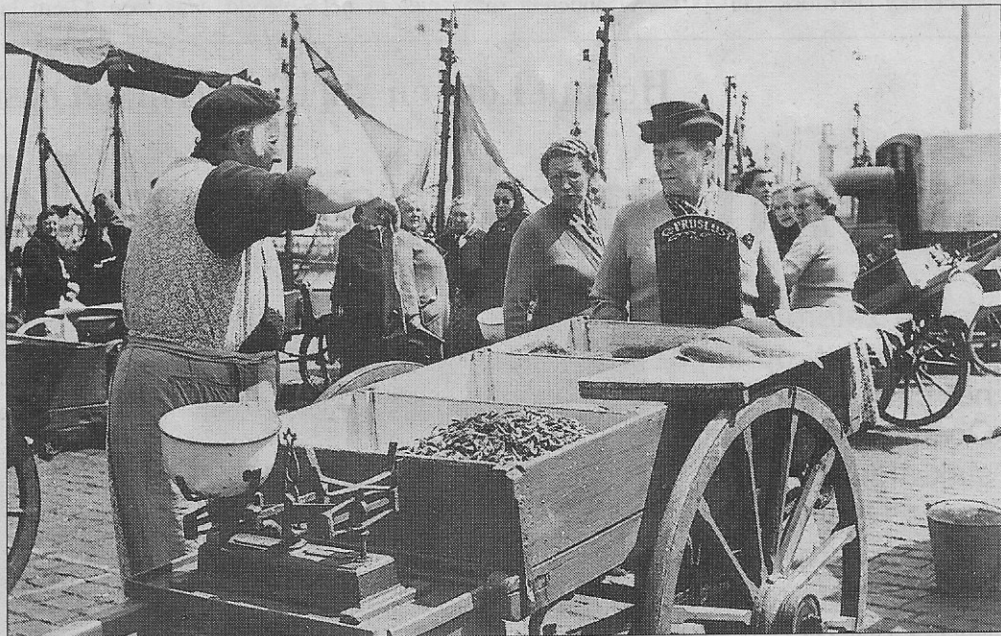

Straatberoepen

Het heemkundig museum De Plate herbergt een afdeling *karren van straatberoepen*. Men vindt er een viskar, een scharensleepkar, een roomijs- en een frietkar. Het is verbazend hoeveel mensen met leuren en andere straatberoepen vroeger hun boterham moesten verdienen.

Slusen en benen riepen de voddenkooplieden destijds luidkeels toen ze met hun kar de straten afdweilden op zoek naar oude vodden. Kolenverkopers deden het tweetalig: *Kolen, charbons*, luidde hun lokroep, waarbij het Frans voor kolen meestal klonk als *charbons*. Een van de belangrijkste — zeker in Oostende — straatkar was die van de viswijven die garnalen of platen als volgt aanprezen: *Moeten d'er vesche gernoas*

Een viskar met verse garnalen aan de kaai in de jaren vijftig.

of platjes zien?

Warme billen

Bij onze zoektocht naar oude straatberoepen, en die waren er vroeger in grote getale, herinnerden we ons ook de man met zijn oliebolkenkar die in de winter dikwijls aan het oude VGO-voetbalveld stond. Hij verkocht er zijn heerlijk ruikende olieballen aan de soldaten die oefenden aan de

soldatenberg, aan de schooljeugd die voetbalde op het strand. Om zijn waar aan de man te brengen, riep hij dikwijls *warme billen* in plaats van *warme bollen*. Ook gepofte kastanjes of warme chocolade kon men tijdens strenge winters in de omgeving van schaatsplekken kopen.

Drukbezochte plaatsen van de leurende verkopers waren de herbergen; bloemen, tapij-

ten, meestal verkocht door leurders van Turkse afkomst, bananen en nootjes werden met de regelmaat van een klok aangeboden.

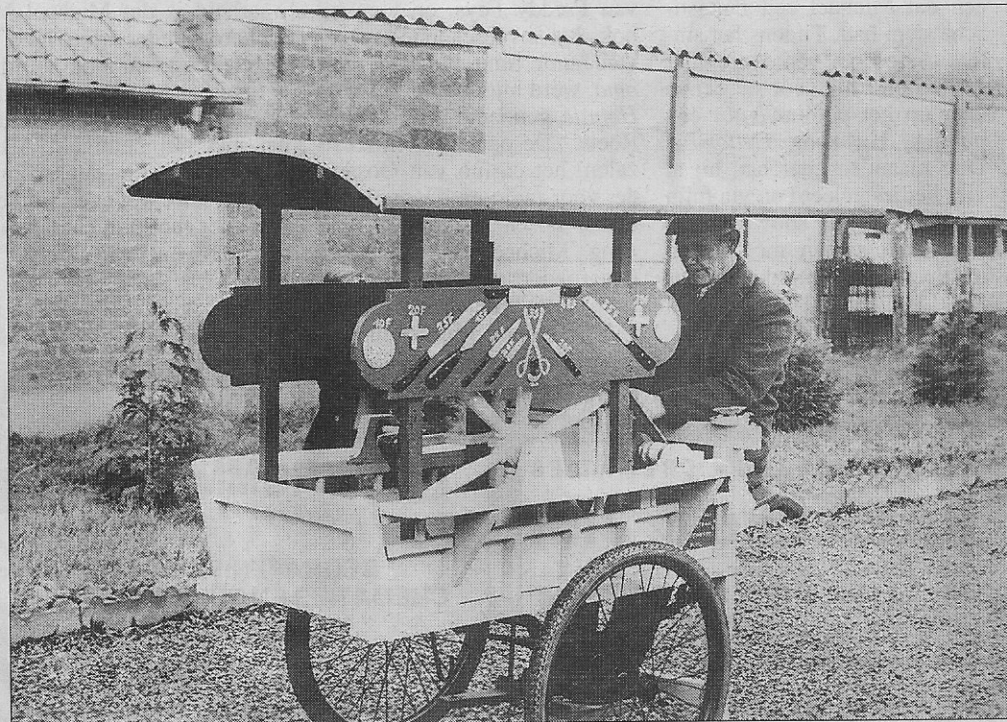
Andere zeden

Op de dijk trof men de straatfotograaf, waren er verkopers van ballonnetjes en van kranten. Elk Oostends kind kon de titels van de gazetten naropen: *Sport élevation*, *Sportsman*, *Le Soir pour demain*. Ook de frisjongen hoorde men regelmatig op het strand.

Marktzingers waren meestal te vinden op het Wapenplein en in de cafés rondom. Ze brachten er hun gedrukte vliegende bladen met liedjesteksten aan de man.

Een ander soort leurders was diegenen die slechts een keer per jaar de straten afdweilden: de vrouwen die op Palmzondag gewijde palmtakjes verkochten en rond Sint-Hubertus de gewijde broodjes.

En, wie we zeker niet mogen vergeten te vermelden, is de orgeldraaijer die we — op een uitzondering na — niet meer zien in het straatbeeld. Thans komt de muziek uit geluidsversterkers die, vooral tijdens de eindejaarsperiode, voor sfeer moeten zorgen in de winkelstraten. Andere tijden, andere zeden.

Deze scharensleepkar is thans te bezichtigen in het museum De Plate.